

Pildele Domnului Isus in Luca

Pilda semanatorului

Matei 13.3-9; Marcu 4.3-9; Luca 8.5-8

In capitolul 12 din Matei se vede ca Domnul Isus este cu totul respins de iudei, iar mai-marii lor faptuiesc pacatul impotriva Duhului Sfint. Aceasta este o dovada ca Israel n-a adus nici un fel de roada pentru Dumnezeu.

Faptul acesta ne conduce la o ordine de lucruri cu totul noua: Dumnezeu ia acum caracterul unui semanator. Omul s-a dovedit ca nu poate aduce roade si de aceea punerea la incercare a incetat, iar Dumnezeu a devenit Cel care da, care nu mai cauta roade. Aceasta face din pilda semanatorului un fel de pilda-cheie. Domnul a spus ucenicilor Sai: „Nu inteleti pilda aceasta? Cum veti intelege atunci toate celelalte pilde?” (Marcu 4.13). Si e de mirare ca pina in ziua de azi acesta este un lucru pe care multi care spun ca sint crestini nu-l inteleg; ei sint foarte ocupati sa gaseasca ceva in om, ceva care sa poata fi cultivat si facut sa se potriveasca pentru Dumnezeu. Este o mare greseala! Omul a fost pus la incercare in conditia nevinovatiei adamice, fara lege, sub lege, sub proroci, sub Hristos — dar totul s-a sfirsit in faliment si acum un Semanator trebuie sa iasa afara sa-si semene saminta si slujitorii Sai s-o semene in lumea larga.

Pilda este de o simplitate plina de frumuseti. Cine nu stie ce este un semanator care isi imprastie saminta peste pamintul arat? In locurile unde nu sint garduri, o parte din saminta cade pe drum si este calcata in picioare de trecatori sau este luata de pasari. Alta saminta cade pe un loc unde este putin pamint sub care se afla o stinca, iar alta cade printre spini, care o innabuse. Totul formeaza o scena deseori vazuta in Palestina de marile multimi catre care era adresata pilda aceasta.

Din fericire, avem insasi explicatia Domnului cu privire la pilda aceasta. Saminta semanata este „cuvintul impartiei” in Matei si „Cuvintul lui Dumnezeu” in Luca — vestea buna a lui Dumnezeu catre om. Este vorba de primirea cuvintului Domnului in inimi, nu de stabilirea impartiei pe pamint. Si foarte clar ni se prezinta piedicile care stau in calea primirii de catre om a cuvintului vestit. Cel care se opune lucrarii acesteia este vechiul vrajmas, Satan. El este prezent unde se predica, sa fure saminta, ca nu cumva sa prinda radacini. Vrajmasia aceasta pe care el si-a aratat-o in gradina Edenului continua sa existe, in toata rautatea ei. El este nu numai vrajmasul lui Dumnezeu, ci si al omului, desi sarmanul om cazut nu stie lucrul acesta si nici nu-l crede cind i se spune. De ce omul nu simte lantul Satanei prin care e dus la pierzare, ni se spune in curind. Satan stie care sint inclinarile omului si are grija sa puna lanturile in directia in care omului ii place sa mearga. Si atunci omul nu simte legaturile care-l tin si-l urmeaza orbeste pe Satan.

Cuvintul semanat vine din inima lui Dumnezeu si se adreseaza inimii omului. Saminta de pe drum reprezinta pe ascultatorii care nu inteleg Cuvintul si Satan indata fura saminta si nici una nu prinde radacini.

Un fapt foarte dureros aflam cu privire la ascultatorul asemanat cu un pamint stincos. Se spune ca el aude Cuvintul si-l primeste de indata si cu bucurie. Dar nu are radacina si atunci cind vine incercarea sau persecutia din pricina Cuvintului, el imediat se lasa impiedicat. Saminta pare ca a rasarit, dar la caldura soarelui se usuca. Ascultatorul a auzit intr-adevar o istorie frumoasa — istoria harului lui Dumnezeu — si i-a placut. Dar repede, totul a luat sfirsit!

Aici de doua ori intilnim „indata”. El primeste Cuvintul „indata”; dar cind vine persecutia din partea lumii, indata el paraseste totul. Desigur, aceasta ar trebui sa ne faca sa fim prudenti cind este cazul sa ne pronuntam repede cu privire la rezultatele semintei semanate. Expresiile folosite sint tari: Cuvintul este primit, si primit cu bucurie, deci noi putem trage repede concluzia ca lucrarea trebuie sa fie reala. Dar constiinta poate ca n-a fost atinsa si atunci ascultatorul este descris ca „neavind radacina in sine insusi” si persecutiile care vin il fac sa se lepede. Iar noi, daca ne-am grabit sa spunem ca „s-a intors la Dumnezeu”, sintem rusinati.

Ascultatorul care primeste Cuvintul intre spini este imul care „aude Cuvantul”, dar acesta este inabusit de grijile obisnuite ale vietii, de inselaciunea bogatiilor si de poftetele altor lucruri. Inima e plina de propriile ei neazuri si astfel, fiind un amestec in ceea ce urmareste omul, saminta ajunge sa fie fara roada; ea este pierduta.

In sfirsit, este numita la urma saminta care cade pe un „pamint bun” si produce roade in diferite masuri. Dar cum ajunge pamintul sa fie bun? Exista vreun pamint bun in omenirea decazuta? Stim din alte parti ale Scripturii ca „lumea zace in Cel Rau” si „nu este nici unul care sa faca binele, nici unul macar”. Atunci hotarit ca un astfel de pamint trebuie sa fi fost pregatit mai dinainte. Chiar in natura, solul de pe aceasta planeta robita de pacat cere sa fie pregatit pentru saminta. Cu cit mai mult atunci este nevoie de o astfel de pregatire pentru cei care sint „nascuti in nelegiuire.” Astfel intelegem ca intreaga lucrare este de la Dumnezeu.

Cei care primesc Cuvantul intr-un pamint bun sint in contrast cu ascultatorii de pe drum, ei inteleg Cuvantul si-l pastreaza (Luca). Saminta a patruns prea mult in adinc, nu mai poate fi furata de Satan sau sa fie uscata de soare, caci „noi sintem lucrarea lui Dumnezeu” (Efeseni 2.10). In Luca se spune despre „o inima cinstita si buna”, in timp ce inima omului este „nespus de inselatoare si de deznadajduit de rea”.

Pilda aceasta da deoparte intr-un mod minunat perdeaua dintre noi si lumea nevazuta. Dumnezeu a trimis pe slujitorii Sai sa predice „Cuvantul”, dar Satan, care este nevazut, este preocupat ca acest Cuvint sa nu aiba efect. Si este de remarcat ca in toate cazurile prezentate, impiedicarea Cuvintului de a aduce roade se datoreste unor influente exercitate asupra ascultatorilor: intr-un caz este persecutia din partea lumii, in altul grijile vietii acesteia si inselaciunea bogatiilor — si in fiecare caz lucreaza Satan. Daca el nu poate fura de indata saminta, stie cum sa stirneasca persecutii atunci cind Cuvintul a fost ascultat; si apoi grijile veacului, inselaciunea bogatiilor si poftetele altor lucruri (si expresia aceasta din urma din Marcu 4.19 include mai degraba cautarea de placeri) sint arme puternice in mina lui, ca sa distruga sufletele. Da, asa cum am vazut, lucrarea mintuirii este a lui Dumnezeu de la inceput pina la sfirsit. Si, multumiri fie aduse lui Dumnezeu, El face lucrul acesta si El face totul. El pregateste saminta si trimite pe semanatorii Sai; El pregateste solul si face ca

saminta sa prinda radacini si in felul acesta ea aduce roade care se inmultesc spre slava Lui.

Faptul ca numai unul din cele patru feluri de teren a adus roade ne poate spune ca Domnul nu asteapta o primire universala a cuvintului imparatiei sau a evangheliei.

Pilda grauntelui de mustar

Matei 13.31-32; Marcu 4.30-32; Luca 13.18-19

S-a spus ca ar fi o dificultate sa poti gasi un „graunte de mustar” care ar creste destul de mare ca sa se potriveasca descrierii din pilda. (Se socoteste de cei mai multi ca ar fi *Salvadora Persica*, care are o saminta foarte mica, creste destul de mare incit in ramurile lui pasarile isi pot face cuiburi, iar boabele ei sint folosite ca „mustar”. S-a gasit in apropiere de Marea Moarta un copac care corespunde descrierii acesteia.) Imparatia cerurilor a inceput ca un lucru mic, neinsemnat, atit in ochii lumii, cit si a celor care pretindeau ca sint poporul lui Dumnezeu pe pamint. Totusi ea a crescut, incit a ajuns ca un copac cu „ramuri mari”. Singura dificultate este ce anume sa insemne „pasarile cerului”, insa gasim cheia intelesului in pilda semanatorului. Si in ea intilnim „pasarile cerului” care maninca saminta semanata pe drum si aceasta in interpretarea Domnului nostru insemna lucrarea Satanei (Marcu 4.15). Ele se arata a fi asociate cu ce este rau (compara si Faptele Apostolilor 10.12; Iacov 3.7; Apocalipsa 18.2). Si, asa cum am vazut clar in pilda griului si a neghinei cum s-au introdus cei rai, tot asa si aici, ei isi gasesc adapost printre ramurile copacului mare.

Copacul „cu ramuri mari” pare sa indice in Scriptura o putere publica mare, ceva ce poate fi recunoscut de toti. Astfel, faraon si Asiria sint comparati cu niste copaci mari (Ezechiel 31) si Nebucadnetar era un copac in mijlocul pamintului si inaltimea lui era foarte mare (Daniel 4.10).

Numai sa privim in jur la crestinatatea de nume, la asa numitele biserici “istorice” si vom vedea cit de multi necredinciosi sint adapostiti sub ramurile ei. Acestia de asemenea nu sint numai cei care vin sa-si linisteasca oarecum constiinta, devenind religiosi, ci multi se gasesc in ramurile cele mai inalte ca loc si putere, indraznind sa ia asupra lor „grija pentru suflete”. Daca ar fi vorba de binecuvantarile legate de imparatie, fara indoiala ca ar trebui sa citim despre roadele care s-ar stringe din copac; dar nici un cuvint nu se spune despre asa ceva. Este doar un simplu copac cu ramuri mari, in care pasarile isi gasesc adapostul; nu devenind in fapt o parte din copac, ci simplu, gasindu-si adapost printre ramurile lui — un simbol desigur al raului pe care-l vedem injur. Dumnezeu sa deschida ochii celor care nu vad altceva decit progres si binecuvantare. Orice binecuvantare vine prin harul lui Dumnezeu, dar nu despre el vorbeste pilda.

Este o paralela intre cele 7 pilde din Matei 13 si cele 7 biserici din Apocalipsa 2 si 3. Pilda grauntelui de mustar se poate compara cu biserica din Pergam, care reprezinta compromisul cu lumea, unirea cu ea, crestinatatea devenind o putere in lume.

Pilda aluatului

Matei 13.33; Luca 13.20-21.

Pilda aceasta urmeaza grauntelui de mustar si este asemanatoare in invatatura pe care ne-o da. Stiind ca Scriptura peste tot foloseste aluatul ca un simbol al raului, este surprinzator ca pilda aceasta este atat de des explicata ca invatind „lucrarea nevazuta a harului”. (Despre aluat citim in Matei 16.6,11, Marcu 8.15, 1 Corinteni 5.6-8, Galateni 5.9, de asemenea aluatul era interzis in toate jertfele aduse prin foc in Vechiul Testament: Leviticul 2.11. in Leviticul 23.17 s-ar parea sa fie o exceptie, insa aceste doua piini coapte cu aluat reprezinta pe oamenii lui Dumnezeu, in care inca locuieste pacatul.)

Crestinii care se gindesc la un progres universal, la imbunatatire si la o lume care toata se va intoarce la Dumnezeu, cu greu pot sa vada ca Domnul Hristos, in locul acestei perspective stralucite, a prezis mai intii raul — raul in imparatia cerurilor si in biserica, privita sub raspunderea omului. Va fi intr-adevar un timp de binecuvantare universala, asa cum stim (Isaia 11.9), dar nu inainte de a veni Domnul Isus din nou si va scoate afara din imparatia Lui toate lucrurile care sint o pricina de pacatuire, asa cum ni se spune in Matei 13.41 si in alte texte.

In aceasta pilda, o femeie este cea care pune aluat in trei masuri de faina de griu, iar in scrisoarea catre biserica din Tiatira (a patra biserica si care corespunde cu aceasta a patra pilda), Domnul Isus spune: „Tu lasi ca Izabela, femeia aceea care isi zice ea insesi prorocita, sa invete si sa aduca pe cai gresite pe robii Mei...” Iar in capitolul 17 din Apocalipsa se spune despre Babilon ca este mama prostituatelor. Femeia trebuie sa stea in tacere, nu sa invete pe altii (1 Timotei 2).

Fara indoiala, aluatul insemna doctrina rea (dupa cum „neghina” si „pasarile cerului” infatiseaza persoanele rele) si asa cum spune si numele, aluatul lucreaza in mod secret, asa cum lucreaza drojdia cind este amestecata cu faina. Si poate cineva sa fie atat de orb incit sa nu vada cit de mult sint raspindite invataturile stricate in zilele noastre? Biblia este pusa uneori sub semnul intrebarii si asaltata din toate partile. In loc ca ea sa ne judece (Ioan 12.48), oamenii o judeca, numind-o totusi Cuvintul lui Dumnezeu. Nu trebuie sa ne miram atunci ca tot felul de doctrine sint prezentate de gindurile oamenilor care au o atitudine cu totul straina si impotriva lui Dumnezeu. „Erezii nimicitoare” este chiar termenul lui Dumnezeu cu privire la relele care sint asociate cu cei care se numesc popor al Sau si prin „cuvinte inselatoare” multi sint indepartati de calea cea dreapta (2 Petru 2.1-3). Cit de necesar este atunci sa fii in stare, prin Cuvint si prin invatatura Duhului Sfint, sa deosebesti tot ce nu este de la Dumnezeu si sa te departezi de rau.

Nu trebuie sa trecem cu vederea cuvintul „toata” — toata plamadeala va fi cu aluat. Dar noi sintem gata sa gindim ca, desi fara indoiala mult rau este asociat cu Biserica de nume, o indurare ni s-a dat ca noi sa scapam. Dar aluatul este la lucru pina ce intreaga plamadeala va ajunge plina de aluat. Duhul Sfint care este in Biserica opreste acum intinderea raului. Dar dupa rapirea Bisericii va apare

„omul pacatului” si crestinatatea intreaga va fi dospita.

Pilda vorbeste despre „imparatia cerurilor”, nu se refera direct la Biserica. In adunare este cunoscuta invatatura din 1 Corinteni 5: „Nu stiti ca putin aluat dospeste toata plamadeala? Curatiti aluatul cel vechi, ca sa fiti o plamadeala noua, dupa cum si sintetii, fara aluat” (versetele 6,7).

Sintem inconjurati de rau si in pericol de a fi contaminati de el. Si putem vedea cum crestinii pot fi sub influenta raului si cu totul inconstienti de el. Crestinii care subliniaza prea mult adevarul intr-un anumit punct nu se gindesc ca ar putea fi gresiti in alte puncte. Si apoi, cit de putina consideratie reala se acorda declaratiilor clare ale Scripturii cu privire la prezenta raului in biserica. Sintem deci indemnati sa punem la incercare duhurile, caci multi proroci mincinosi s-au aratat in lume. Este datoria noastra deci sa cercetam orice lucru cu Cuvintul lui Dumnezeu si sa tinem cu tarie la ce este adevar. Domnul sa ne faca in stare sa deosebim binele de rau, sa alegem binele si sa ne ferim de rau.

Domnul Isus a spus sa ne ferim de aluatul fariseilor, care este fatarnicia si formalismul religios (Luca 12.1). De asemenea avem sa ne ferim de aluatul saducheilor, care reprezinta ratiunea omului; si sa ne ferim de aluatul lui Irod, omul datat pacatului desfrinarii si uciderii.

Pilda celor doi datornici

Luca 7.41-43

Pilda aceasta a fost spus dupa remarca fariseului in casa caruia Domnul Hristos a stat la masa. O femeie careia i se iertase mult a venit si l-a spalat picioarele, stergindu-le cu parul capului ei si ungindu-le cu parfum. Aceasta l-a facut pe fariseu sa-si spuna in sine insusi: „Omul Acesta, daca ar fi un proroc, ar sti cine si ce fel de femeie este aceea care se atinge de El, ca este o pacatoasa”.

Da, ea era o pacatoasa si Domnul Isus stia lucrul acesta foarte bine. Dar dragostea si atentia pe care ea a aratat-o fata de El era mai pretioasa in ochii Sai decit tot ospatul fariseului. Si era o lectie pe care fariseul n-o invatase, ca desi pacatul s-a inmultit, harul s-a inmultit si mai mult, si ca se putea ierta datoria unuia care era datornic cu cinci sute de dinari, tot asa cum se putea ierta unuia care datora numai cincizeci.

Domnul Isus continua sa explice pilda. Era drept sa socotesti ca cel caruia i s-a iertat mult va iubi mai mult. Fariseul a trebuit atunci sa auda ca el nu facuse ce era natural sa faca, in comparatie cu femeia aceea pacatoasa a carei fapta era peste asteptari. Citeva cuvinte i-au explicat situatia: „De aceea iti spun, pacatele ei cele multe sint iertate, caci a iubit mult; dar cui i se iarta putin, iubeste putin”. Ea a fost iertata nu pentru ca a iubit mult; ea a iubit mult pentru ca i s-a iertat mult.

Aceasta descopera puterea si valoarea harului intr-un mod minunat. Harul ridica pe cel iertat la starea de a iubi si celui care simte mai adinc cit de multe pacate i-au fost iertate, i se da mai multa

dragoste. Așa era cu Maria Magdalena la mormintul lui Isus. Ucenicii Lui plecasera la casele lor, dar dragostea ei o ținea pe loc. Mai bine ar lua trupul Lui mort, decât să fie fără El, pe care îl iubea atât de mult.

Era ceva care îi caracteriza pe amândoi datornicii; chiar dacă unul datora mult și altul mai puțin, ei nu aveau cu ce să plătească. Ce coborîre a mîndriei fariseului! Aceasta este una din lecțiile grele pe care trebuie să o învățăm; cit de greu ne este să ne recunoaștem păcătoși, ce mult putem fi satisfăcuți cu noi înșine și cu propria noastră neprihanire, încît ușor disprețuim pe alții. Și o lecție pe care toți avem nevoie să o învățăm este că harul lui Dumnezeu poate curăța și pe cel mai decazut și-l poate ridica în așa fel încît să fie o persoană care să iubească.

Pilda samariteanului cel bun

Luca 10.30-37

Pilda aceasta este de o simplitate plină de frumusețe și ușor de înțeles dacă este luată în contextul ei. Un oarecare om al Legii, ispitind pe Domnul, L-a întrebat ce trebuie să facă să mostenească viața veșnică. Domnul S-a referit la Lege și l-a întrebat ce îl învăța ea. Legea îți poruncește să-L iubești pe Iehova cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta, cu toată cugetarea ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. Totul era foarte corect. Și învățătorului Legii i s-a spus: „Fă așa și vei trăi”. Dar el, voind să se îndreptățească, a spus: „Și cine este aproapele meu?” Iar pilda samariteanului milos este răspunsul pe care Domnul i l-a dat.

Deseori pilda aceasta este folosită ca o imagine a lui Hristos, „Samariteanul cel bun” și aceasta este fără îndoială o aplicare corectă a ei. Căci cine altul decât Hristos a luat asupra Lui necazurile și nenorocirile oamenilor și a îngrijit pe deplin de toate nevoile lor? Și acest fapt este cu atât mai izbitor cînd este pus în contrast cu preotul și cu levitul care ar fi trebuit să arate înțelegere și ajutor față de cei în necaz. Preotul a văzut pe sarmanul om și a trecut pe partea cealaltă a drumului. Levitul a privit la cel fără ajutor, dar și el de asemenea a trecut pe alături.

Aceasta arată că cei care trebuiau să fie plini de râvnă să asculte de Lege au arătat că erau foarte departe de cerințele ei. Legea spunea că dacă un magar a căzut pe drum — și chiar dacă aparținea unei persoane care te ura — tu trebuia să nu te dai deoparte ca să nu-l ajuti pe sarmanul animal (Exod 23.5).

Și iată, aici era o ființă omenească asemanătoare ție, în mare necaz, iar tu treci pe alături. Preotul era cea mai înaltă expresie a Legii. Și Legea cere o purtare dreaptă de la oameni care nu au în ei motive drepte și în felul acesta ea poate să arate cit de păcătos este fiecare dintre noi.

Numai samariteanul acela disprețuit de iudei a avut mila de cel căzut în drum și a făcut tot ce era necesar să-l vindece și să-l ajute. L-a legat ranile, turnînd peste ele untdelemn și vin — care erau

spre vindecare si inviorare — si l-a dus intr-un loc unde sa fie in siguranta.

In timp ce pilda este o imagine reala a felului in care omul a devenit o victima a lui Satan si a celor ai lui, ea este totodata o prezentare plina de frumusetate a felului cum Hristos vine la un om lasat pe jumatate mort si nu-i cere sa faca ceva, pentru ca El sa faca apoi restul. Omul este in intregime fara ajutor, incit Hristos trebuie sa Se plece in praf linga el sa-i lege ranile, ca omul sa fie salvat. Si in indurarea Sa El face totul si ingrijeste apoi ca sarmanul om sa nu duca lipsa de ceva.

Unii au subliniat cuvintul „a coboriti”. Omul coboara dintr-un loc de siguranta (Ierusalimul) spre cetatea blestemata (Ierihonul). S-ar putea sa fie ceva si in gindul acesta, insa samariteanul milostiv era pe acelasi drum. Si nimeni nu este in siguranta fata de siretlicurile Satanei si de vrajmasia lui in nici un loc cit de izolat de pe acest pamint. Iar drumul spre Ierihon cobora abrupt printre stinci, in spatele carora puteau fi ascunsi tilhari; era un drum deosebit de periculos. In sens moral coborirea, inaintarea in pacat si degradarea spirituala este traiectoria omului fara Dumnezeu.

Si aceasta nu a fost totul, caci samariteanul milostiv a spus ca va veni din nou si el a dat hangiului doi dinari, sa-i ajunga pina ce se va intoarce. Dar de ce numai doi dinari? N-ar confirma oare aceasta si ideea — tacuta, dar sigura — ca el va veni iar in curind? Da, insasi cuvintele bunului samaritean erau: „Ma voi intoarce in curind”. El va veni si va lua acasa pe toti ai Sai care sint niste straini pe acest pamint, ca sa fie cu El pentru totdeauna.

Acum, daca toate acestea sint adevarate cu privire la Hristos insusi, lectia este data pentru noi. Noi trebuie sa ne asemanam cu acest om milos, noi trebuie sa fim buni samariteni, dragostea noastra sa se arate in actiune, care sa ne si coste. Cum ar putea mai bine Domnul sa ne invete cine este aproapele nostru, decit dindu-ne o imagine a Lui Insusi? Domnul a intrebat pe invatatorul Legii: „Care din acesti trei ti se pare ca a fost aproapele celui care cazuse intre tilhari?” Chiar si invatatorul Legii putea sa raspunda: era samariteanul cel bun. Atunci, i-a spus Isus: „du-te si fa si tu la fel”.

Domnul nu i-a spus despre vreun samaritean (dispretuit de iudei) cazut intre tilhari si despre un iudeu care sa-i fi venit in ajutor, ci El a schimbat cu totul situatia: un iudeu zacea aproape mort si un samaritean nepretuit de iudei l-a ajutat.

Iudeii nu aveau de-a face cu samaritenii si totusi samariteanul cel bun n-a putut sa-l vada pe cel ranit si sa-l lase in necazul lui. Cel ranit era aproapele sau. In felul acesta sintem indemnati sa facem bine tuturor oamenilor si mai ales celor din casa credintei. Toti oamenii sint „aproapele” nostru, toti crestinii sint fratii nostri. Omul este o fiinta ranita, tot asa cum este si o fiinta pacatoasa si vedem ca toti din jurul nostru sint victime ale lui Satan si ca zac intr-o stare foarte periculoasa. Prin har avem balsamul din Galaad si, daca nu avem bunurile lumii ca sa ajutam nevoile trupesti, putem spune oamenilor despre Cel care poate vindeca de pacat sufletele bolnave, despre Cel care le va da o viata noua si care ii va sustine aici pe pamint, pina ce Bunul Samaritean Se va intoarce sa ne ia acasa, sus. „Du-te si fa si tu la fel.”

Pilda bogatului fara minte

Luca 12.16-21

Cele spuse inaintea acestei pilde si ultimele ei cuvinte ii explica sensul. Cineva venise la Domnul Isus, cerindu-l sa spuna fratelui sau sa imparta mostenirea cu el. Domnul nu avea nimic a face cu lucrul acesta, dar a atras atentia ascultatorilor Sai impotriva iubirii de bani: „caci viata cuiva nu sta in belsugul avutiei lui”. Si atunci El le-a spus pilda acestui om bogat fara minte, ale carui ganduri nu treceau dincolo de bucuriile de acum. „Suflete, ai multe bunatati strinse pentru multi ani; odihneste-te, maninca, bea si inveseleste-te.” Dar chiar in noaptea aceea i s-a cerut sufletul si el nu s-a mai putut bucura nici de bunurile pe care le stransese, nici de realitatile de dincolo de aceasta viata.

Omul acesta socotea ca fericirea lui depindea de abundenta bunurilor pe care le posedea; nu se gindea deloc la un viitor dincolo de lumea aceasta, totul era in viata de acum. Nu se spune ca facea o folosire gresita a bogatiilor pe care le avea, judecand omeneste, nici ca era imoral, insa faptele lui nu puteau trece dincolo de satisfacerea dorintei de a-si mari avutia. Isi darima grinarele ca sa-si pastreze mai in siguranta roadele pe care le avea. Singurul lui gind era pentru viata aceasta, care i se parea ca nu se va schimba. Era practica necredintei saducheilor; Dumnezeu nu era deloc in gindurile lui. Si citim ca „Iacomia de bani este idolatrie” (Coloseni 3.5), iar Domnul Isus ne spune in Matei 6.19: „Nu va stringeti comori pe pamint”.

Domnul adauga la lectia aceasta o concluzie vrednica de toata atentia: „Tot asa este si cu cel care isi aduna comori pentru el si nu se imbogateste fata de Dumnezeu.” Omul acesta bogat isi avea eul ca obiect; el spunea: bunurile „mele”, roadele „mele” si nu se gindea deloc ca nu era decit un administrator pentru Dumnezeu si era influentat numai de ceea ce un om natural poate numi intelepciune si prudenta. El dobandise o independenta care ii placea, confortabila, si acum urma sa se bucure de ea. Insa Dumnezeu il numeste „nebun” si ii spune „in noaptea aceasta”, ca raspuns la acei „multi ani” despre care vorbea el. Vedem astfel ca pot fi doua obiecte inaintea sufletelor oamenilor: eul sau Dumnezeu. Cei care sint in imparatie spun ca Il au pe Dumnezeu inaintea lor; atunci, ei nu mai au eul ca obiect al lor.

Domnul continua pilda cu indemnul de a privi la pasarile cerului, de a ne uita la crini; Dumnezeu hraneste pe unii si ingrijeste de altii. El stie ca noi avem nevoie de astfel de lucruri. Noi trebuie mai intii sa cautam imparatia lui Dumnezeu si toate aceste lucruri ni se vor da pe deasupra. Si apoi El merge mai departe si spune: „Vindeti tot ce aveti si dati milostenie. Faceti-va rost de pungi care nu se invecnesc, o comoara nesecata in ceruri, unde nu se apropie hotul si unde nu roade molia; caci unde este comoara voastra, acolo va fi si inima voastra” (Luca 12.33-34).

Dorinta de a avea, de a dobandi, de a stapini este imul din principiile care formeaza viata lumii fara Dumnezeu. Viata si binele pe care le invata Domnul Isus erau in contradictie cu aceste pofte omenesti. El S-a facut sarac, incit nu avea unde sa-Si plece capul. Cind avea nevoie de un dinar ca sa spuna ce este scris pe el, cere sa I se arate unul. Dar cit de darnic era El! El avea la dispozitie toate resursele din univers, El putea sa hraneasca multimile cu putine piini si putea sa transforme

apa in vin, putea sa scoata o moneda din mare. In viata de toate zilele a Domnului Isus era o contradictie totala cu ce are pe suflet aceasta lume avara.

Ce lectie necesara pentru noi toti! Chiar marturisind ca nu avem comoara aici, inimile noastre inselatoare ne pot conduce in asa fel incit sa fim prea mult ocupati in primul rind cu binecuvantarile noastre pamintesti, cu confortul nostru, cu inlesnirea pe care o putem capata, si nu cu a deveni „bogati fata de Dumnezeu”.

Pilda smochinului neroditor

Luca 13.6-9

Erau unii care L-au intrebat pe Domnul Isus despre galileenii al caror singe Pilat il amestecase cu jertfele lor. Din raspunsul pe care-l da Domnul se vede ca cei care au amintit faptul acesta socoteau ca cei care au avut de suferit in felul acela trebuie sa fi fost mari pacatosi, caci altfel Dumnezeu n-ar fi ingaduit sa li se intimple un rau atit de mare. Dar aceasta este concluzia pe care oamenii sint totdeauna gata s-o aiba atunci cind se intimpla vreo nenorocire; ei gindesc ca cei care au avut parte de vin necaz deosebit sint mai pacatosi, in loc sa ia lucrurile ca o instiintare pentru ei.

Domnul Isus intoarce discutia spre folosul lor individual. El i-a intrebat daca socoteau ca acei galileeni erau „mai pacatosi decit toti ceilalti”, pentru ca au suferit astfel de lucruri. Sau cei optsprezece peste care a cazut turnul din Siloam erau mai pacatosi decit ceilalti oameni? Si El le-a spus: „Nicidecum, ci daca voi nu va pocaiti, toti veti pieri la fel”. Ei trebuiau sa priveasca la ei insisi; si ei erau tot atit de vinovati. El stia cit de mult ii dispretuiau ei pe galileeni (Ioan 7.41,52) si se mindreau cu superioritatea lor inchipuita. Si ei de asemenea vor pieri, daca nu se pocaiesc. Si inca mai mult, li se da o descriere corecta a lor insile, intr-o pilda care le vorbeste despre sfirsitul lor. Smochinul este un simbol al existentei nationale a lui Israel.

Ei erau comparati cu un smochin de la care erau asteptate fructe — asteptate nu numai o data, ci timp de trei ani, corespunzind fara indoiala cu punerea lor la proba sub Lege, sub proroci si apoi sub har. Sub Lege, Stapinul n-a gasit nici o roada — ei au calcat Legea in intregime; sub proroci, ei n-au vrut sa le dea atentie — si El n-a gasit roade; si nici sub har n-a gasit — ei se pregateau sa-L omoare pe Domnul Hristos. Atunci stapinul a poruncit ca smochinul sa fie taiat.

Totusi harul amina taierea aceasta. Ingrijitorul a cerut sa mai fie o incercare, deci un al patrulea an. Si stim ca Domnul nostru S-a rugat pentru ucigasii Sai, sa nu li se tina in seama pacatul. Si, trimittind pe apostolii Sai sa predice „pocainta si iertarea pacatelor”, ei trebuiau sa inceapa lucrul acesta din Ierusalim.

Dar totul a fost in zadar. Domnul Isus a plins pentru Ierusalim; deseori El a dorit sa-i stringa sub aripile Lui, dar ei n-au vrut. Totusi mai era o incercare: li s-a vestit iertarea pacatelor si Duhul Sfint a

fost trimis pe pamint ca sa convinga lumea de pacat, de dreptate si de judecata (Ioan 16.8-11). Totusi roadele asteptate nu s-au aratat nici acum si Stefan a trebuit sa le spuna ca pacatele lor ramin asupra lor: „Oameni tari la cerbice, necircumcisi cu inima si cu urechile! Voi totdeauna va impotriviti Duhului Sfint; ca parintii vostri, asa faceti si voi. Pe care dintre proroci nu i-au persecutat parintii vostri? Au omorit pe cei care vesteau mai dinainte venirea Celui Drept, pe care acum voi L-ati dat prins si L-ati omorit, voi, care ati primit Legea data prin ingeri si n-ati pazit-o" (Faptele Apostolilor 7.51- 53).

Sentinta Stapinului atirna deasupra poporului vinovat. „Taie-! De ce sa mai cuprinda si pamintul degeaba?" Daca este fara folos, de ce sa mai existe? De ce sa mai fie aici, ca sa impiedice si pe altii? Si chiar de faptul acesta erau vinovati mai-marii lor: ei insisi nu voiau sa intre in imparatie, si impiedicau si pe cei care doreau sa intre. Da, si mai mult, apostolul spune ca Numele lui Dumnezeu este hulit printre neamuri din pricina lor (Romani 2.24). Judecata, desi mult aminata, a cazut pina la urma peste cetatea vinovata si peste poporul vinovat, care altadata era smochinul in via lui Dumnezeu. Israel a disparut pentru un timp de pe locul marturiei pentru Dumnezeu.

Acelasi principiu se aplica la biserica de nume ca intreg si fiecaruia in parte. Cui i s-a dat mult i se va cere mult. Slujitorul care cunoaste voia Domnului si nu se pregateste si nu face voia Lui va fi batut cu multe lovituri (Luca 12.47,48). S-ar putea sa auzim aproape aceleasi cuvinte ale Domnului: „De ce sa mai cuprinda si pamintul degeaba?" Se apropie timpul cind Judecata va incepe de la casa lui Dumnezeu." Fiecare care poarta numele lui Hristos sa priveasca in jur si sa inteleaga judecata lui Dumnezeu care va fi peste biserica de nume si apoi sa se intrebe pe sine insusi: Ce roade aduc eu Domnului meu? El a facut mult pentru mine. Stiu ceva despre dragostea Lui, despre moartea Lui pentru mine, despre indeluga Lui rabdare, despre grija Lui fata de mine... Cum raspund eu la toate acestea? Ce roade aduc, ca sa fie placute inaintea ochilor Lui?

Este cu totul natural ca Dumnezeu sa caute roade. „Cine ingrijeste de un smochin va minca din rodul lui" (Proverbe 27.18) si de aceea sintem indemnati: „sa umblati intr-un chip vrednic de Domnul, ca sa-I fiti placuti in orice lucru, aducind rod in tot felul de fapte bune si crescind in cunostinta lui Dumnezeu" (Coloseni 1.10).

Pilda banului pierdut

Luca 15.8-10

Cel pacatos este comparat aici cu o moneda de argint (drahma), care are un pret prea mare ca sa ramina pierduta, o lumina trebuie aprinsa si cautarea continua pina ce se gaseste banul pierdut. Dar, aici, ca si in pilda oii pierdute, moneda de argint nu este pe primul plan; femeia care a pierdut dragma ramine proeminenta. Cautarea este a ei si bucuria este a ei. „Bucurati-va impreuna cu mine" spune ea, „caci am gasit dragma pe care o pierdusem".

Banul pierdut este neinsufletit si imaginea aceasta este foarte potrivita ca sa arate ce inseamna un pacatos pierdut. Fiecare suflet omenesc este acoperit cu praful pacatului si ascuns in intunericul lumii.

Am fi dorit sa nu fie nici o aluzie la biserica de nume in pilda aceasta, totusi banul a fost pierdut „in casa”; si fara indoiala, sint unii pierduti ascunsi in vreun colt al bisericii de nume. Dar nu trebuie sa ramina pierduti! Lumina trebuie sa fie aprinsa si casa maturata.

Si desigur, unii din cei care sint ai lui Dumnezeu sint ascunsi in intunericul acesta. Dar ce lucrare! O lumina trebuie adusa acolo unde totul ar fi trebuit sa fi fost luminat, iar casa trebuie maturata. Mult praf s-a adunat in casa aceasta frumos inaltata la inceputul cartii Faptele Apostolilor — o casa in care fiecare ar fi trebuit sa fie in siguranta si ar fi trebuit sa fie un ornament. Dar acum, acesta este locul unde o moneda de argint poate fi pierduta. Cit adevar in imaginea aceasta!

Lampa este marturia Cuvintului lui Dumnezeu, care este folosit de Duhul lui Dumnezeu. Si lampa aceasta este aprinsa. Dar nu numai atit. Casa este maturata si banul este cautat cu atentie; este o dragoste care inlatura piedicile.

Pastorul este imaginea Fiului Omului care a venit sa caute ce era pierdut si tatal arata relatia in care Dumnezeu Se descopera pe Sine insusi. Iar femeia care cauta banul pierdut arata lucrarea Duhului Sfint, lucrarea care se face nu numai in om, individual, ci si in Biserica si prin ea.

In cazul oii pierdute, bucuria se spune ca este „in ceruri”; aici, ea este ,inaintea ingerilor lui Dumnezeu". Rinduiala trebuie mentinuta in casa, „din cauza ingerilor" (1 Corinteni 11.10). Unul care este smuls din imparatia lui Satan sau din casa cea mare a marturiei fara viata si stramutat in imparatia Fiului dragostei lui Dumnezeu va fi spre lauda si slava Sa in vesnicie. Dar trebuie sa fie bucurie acum — bucurie aici pe pamint, tot asa cum este si in prezenta ingerilor lui Dumnezeu.

Pilda oii pierdute

Matei 18.10-14; Luca 15.4-7

Sintem ajutati sa intelegem pilda aceasta si celelalte doua din Luca 15 (daca intr-adevar cele trei nu sint decit o pilda, conform versetului 3), daca observam ca ele urmeaza imediat dupa acuzatia fariseilor si carturarilor care spuneau: „Omul Acesta primeste pe pacatosi si maninca impreuna cu ei." Da, binecuvantat sa fie Dumnezeu, El primeste pe pacatosi, altminteri tu si cu mine n-am fi putut fi mintuiti; si El maninca impreuna cu ei (Apocalipsa 3.20).

Pilda aceasta este de o simplitate plina de frumuseti. Oamenii au fost comparati cu oile, cu mult timp inainte. „Noi rataceam cu totii ca niste oi, fiecare isi vedea de drumul lui; dar Domnul a facut sa cada asupra Lui nelegiuirea noastra a tuturor" (Isaia 53.6). Dar in pilda se discuta nu atit de mult despre oaie, cit mai ales despre stapinul ei, despre cineva care si-a pierdut oaia; el ii cheama pe

prieteni si le spune: „Bucurati-va impreuna cu mine!” Fara indoiala ca oaia care fusese pierduta si apoi gasita era acum in conditii fericite, dar un cuvânt nu se spune despre ea; stapinul ei si bucuria lui sint pe primul plan.

Ea ne arata de asemenea atentia pe care pastorul care era stapinul oii a dat-o unei singure oi. Ea este una din o suta, deci ai zice ca nu este prea mare pierdere. Dar nici una din astfel de oi nu trebuie sa fie pierduta. Nu se poate sa ramina un gol in inima Pastorului Celui Bun; oaia a trebuit sa fie cautata si a fost cautata pina ce a fost gasita. Nici chiar pentru o clipa nu putea fi ingaduit un astfel de gînd, ca ea ar fi pierduta pentru totdeauna si niciodata nu va fi gasita. „Oile Mele in veci nu vor pieri”, spunea Domnul nostru. Nu, nici una macar!

Da, cum am mai spus, pastorul este proeminent: dragostea lui, cautarea lui, bucuria lui. Si interpretarea este simpla si lipsita de posibilitatea de a se gresi: va fi bucurie in ceruri pentru un singur pacatos care se pocaieste, mai mult decit pentru nouazeci si noua de oameni drepti.

Este si un alt cuvânt care ne cere atentie: oaia era pierduta. Cit de mult se cuprinde in acest singur cuvânt: pierdut! Domnul Isus spunea ca El a fost trimis la oile pierdute ale casei lui Israel (Matei 15.24). Israel, cu toate privilegiile lui si cu Scriptura in miini era descris ca pierdut. Si daca lucrul acesta este adevarat cu Israel, desigur a fost si este adevarat cu toti cei fara Dumnezeu si fara nadejde in lume. Totusi acesta este ultimul adevar pe care omul il primeste cu privire la sine insusi. Multi pot sa vada si sa inteleaga ca nu sint ei chiar asa cum ar trebui sa fie; dar gîndesc ca este loc pentru imbunatatire si este nevoie doar sa schimbe o noua foaie in viata. Dar este atit de injositor sa ti se spuna ca esti un pacatos pierdut si ca ai nevoie de un Mintuitor atotputernic! Si a spune ceva care sa micsoreze din starea aceasta de „pierdut” nu poate duce decit la inselarea sufletelor. Si intr-adevar, nu s-au ratacit oamenii? Au ajuns la cele mai mari adincimi ale degradarii, la cele mai neinchipuite fapte de infidelitate, la toate pervertirile imaginatiei pacatoase. Nici un alt cuvînt nu va arata starea lor ca oameni naturali si toate caile lor gresite, ca acest cuvînt „pierduti”.

Si este nevoie de cineva care sa-i caute. Pastorul Cel Bun din pilda noastra „s-a dus” dupa oaia pierduta. O evanghelie profesionala rece (daca o putem numi asa) poate socoti ca tot ce este necesar este sa strigi dupa oaia pierduta, sa-i spui ca rataceste si s-o indemni la fapte bune acolo unde este, cu nadejdea zadarnica de a ajunge pina la urma unde trebuie.

Nu asa este cu Pastorul Cel Bun, El „S-a dus” dupa oaia pierduta pina ce a gasit-o. Si chiar atunci, nu se increde in puterile ei ca sa-L urmeze, ci pune oaia pe umerii Sai si o aduce acasa, bucurindu-se. El nu pune oaia pe drumul cel drept, ca s-o lase pe ea sa faca restul. Nu, el o aduce, si nu la celelalte nouazeci si noua, ci chiar acasa, in siguranta deplina; apoi cheama pe vecini sa se bucure impreuna cu ei de oaia care fusese pierduta.

Dar veti zice ca Domnul nostru, in aplicarea pe care o face, spune ca este bucurie in ceruri pentru orice pacatos care se pocaieste. Daca ce am spus mai inainte este adevarat, unde are loc pocainta? Va fi in mod hotarit totdeauna pocainta, caci bunatatea lui Dumnezeu ne conduce la pocainta. In pilda, asa cum am vazut, ni se spune ce a facut cel care si-a pierdut oaia si bucuria lui cind a gasit-o.

Dar care sint cei nouazeci si noua de oameni drepti care n-au nevoie de pocainta? Scriptura este foarte clara, ca in ei insisi nu se gaseste nici unul drept, nici unul macar. Dar au fost si sint multi care se considera pe ei insisi asa si socotesc ca nu au nevoie de pocainta. Asa erau cei care au adus Domnului acuzatia care a facut sa se spuna pilda aceasta: „Omul Acesta primeste pe pacatosi si maninca impreuna cu ei.” Gasim expresii asemanatoare si in alte parti, de exemplu „cel sanatos nu are nevoie de doctor”. Nu inseamna ca ar fi vreunul care sa nu aiba nevoie de Hristos; dar ei se situau pe terenul acesta, ca asa ar fi, si de aceea asa sint tratati. Cel bolnav pretuieste tratamentul doctorului si cel pierdut are nevoie de un Mintuitor.

Cuvintele pildei acesteia sint putin diferite in Matei fata de cele din Luca 15. In Matei, un copilas era in mijloc si Domnul Isus a spus: „Fiul Omului a venit sa mintuiasca ce era pierdut.” Aici lipsesc cuvintele „sa caute” care se gasesc in Luca. Un copilas nu s-a avintat in pacat ca un adult, totusi el a mostenit pacatul si are nevoie de mintuire. Domnul Isus a murit pentru a mintui pe copilasi, iar ingerii lor sint in ceruri, privind fata Tatalui. Aceasta ne face sa dam mai multa atentie copilasilor si sa-i invatam sa-L iubeasca pe Mintuitorul.

Pilda fiului risipitor

Luca 15.11-32

Pilda este atat de bogata si atat de minunata incit eviti sa adaugi ceva la ea, comentind-o prea mult; poate doar s-o admiri. Ce imagine a unuia care inlatura tot ce i se pare o constringere! Pleaca departe de tatal sau, foarte departe, ca acolo sa-si poata permite tot felul de fapte rele, neimpiedicat de nimeni. Dar Dumnezeu stie cum sa aduca inapoi pe cei ce-L parasesc: fiul risipitor incepe sa fie in nevoie. Si unde sint cei impreuna cu care isi cheltuiesc averea? N-a intilnit decit o lume rece, care nu avea nimic de oferit. Dar fiul risipitor ramine tot departe de tatal. Incearca sa-si cistige existenta si astfel devine pazitor la porci, dar nici aici n-a putut gasi ceva care sa-l satisfaca. Ar fi mincat chiar si mincarea porcilor, dar nu avea voie: nimeni nu-i dadea roscove. Toate acestea trebuiau sa se intimple, caci in felul acesta Dumnezeu il aduce pe om la capatul resurselor lui, ca sa-si poata indrepta ochii spre cer.

Si atunci citim expresia aceasta demna de toata atentia: „si-a venit in fire”. Ce anume — cine a fost el in tot acest timp? Unul care a cheltuit totul nebuneste, un risipitor. Dar acum isi aminteste de casa tatalui sau, de robii lui si cit de bine erau ei hraniti — iar el pierdea de foame, in departare.

Cite persoane ajung aici! Unul incearca onoarea din partea lumii, un altul bogatiile ei, un altul placerile ei. Dar toate acestea il lasa pe om sa moara de foame. Si multumiri fie aduse lui Dumnezeu ca este asa, pentru ca in felul acesta omul sa se poata indrepta spre El.

Fiul risipitor s-a hotarit sa se duca la tatal sau, sa-si marturiseasca pacatul, sa-i spuna ca nu este vrednic sa fie numit fiul lui si sa-i ceara sa fie facut sluga. Asa ar fi fost potrivit si drept din punctul de

vedere al risipitorului; dar, așa cum vom vedea, altfel erau gândurile tatalui. Și el porneste.

Cînd era încă departe pe drum, tatal lui l-a zărit, a alergat, a căzut pe gîtul lui și l-a sărutat. Ce primire pentru un astfel de păcătos! Totul era pe măsura a ceea ce tatal era și potrivit cu dragostea sa pentru fiul său.

Desigur, marturisirea păcatului vine ca acțiune potrivită cu dreptatea, însă este de notat că marturisirea aceasta n-a venit decît după sărutul tatalui — și nici recunoasterea nevrădniciei lui de a mai fi numit fiu n-a produs sărutul. Primirea care i s-a făcut l-a oprit pe cel întors acasă să ceară să fie făcut un rob. Într-adevăr, tatal spunea: „fiul meu!” Și a spus robilor săi să aducă haina cea mai bună (Zaharia 3.4), un inel (2 Corinteni 11.2) și încălțăminte (Efeseni 6.15): el trebuia să fie îmbrăcat ca un fiu. Și vitelul cel îngrășat trebuie să fie tăiat: el trebuie să fie tratat ca un fiu.

Și au început să se înveselească: ei, tatal primind pe fiul său sănătos și în siguranță, și fiul său primit într-un fel pînă la care nu puteau ajunge gândurile lui pline de temeri cînd era în drum spre casă.

Și ce ne spune imaginea aceasta? Cum primește Dumnezeu pe păcătoși și cum Se bucură de ei. De-am putea înțelege mai bine „primirea” noastră de către Dumnezeu oricărui har! Este bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește. Ce indemn este acesta pentru cei sfioși, care se gîndesc să fie în casă doar lingă ușa, mulțumiți să fie în partasie cu robii, numai să fie înăuntru! Da, așa este cînd oamenii se dau după gândurile lor, și nu ale Tatalui. El ne primește potrivit inimii Sale, care și-a găsit deplină satisfacție în Persoana și în lucrarea de la cruce a Domnului Isus Hristos, în Numele Caruia sintem primiți de Dumnezeu, făcuți copii ai Lui.

Dar să nu-l uităm pe fratele mai mare — cel care se socotește singur un om drept, care niciodată n-a gresit, dar care nu poate înțelege ce este harul. Și deși tatal lui se duce și îl invită înăuntru, el nu vrea să ia parte la bucuria pe care numai harul o poate da.

Mai mult, el îi reproșează tatalui că lui nu i-a dat nici măcar un ied, nu un vitel îngrășat. Dar trebuie notat, el nu spune „că să ne bucurăm împreună”, ci „că să mă înveselesc cu prietenii mei.” Să se bucure împreună cu tatal său, nu era în gândurile lui; el avea prieteni asemenea lui.

Tatal îi spune că el era totdeauna cu el — și nu era tatal mai bun decît toți prietenii lui, la care se gîndea el? Și tot ce avea tatal era al lui. Era cazul să se alature bucuriei pentru unul care a fost mort și acum era viu.

A fost o greutate pentru mulți să știe pe cine l-ar putea reprezenta fiul cel mai mare, mai ales din cauza spuselor tatalui: „tot ce am este al tău”. Aceasta este o ilustrare a faptului că o pildă nu poate fi interpretată în toate amănuntele ei. Asemănarea este cu amîndoi fiii. Unul cere „partea care îmi revine din avere” și citim că tatal le-a împărțit la amîndoi averea și că cel tînar, luîndu-și partea, ce a rămas trebuia să revină fiului celui mare. Aceasta explică pe deplin expresia „tot ce am este al tău”.

Foarte probabil, fiul cel mai mare reprezintă pe carturari și pe farisei sau pe toți aceia care gravitează în mediile celor credincioși, plini de propria lor neprihanire. Ei au fost cei care au obiectat Domnului că primește pe păcătoși. Da, El îi primea. Și cele trei pilde, ca una singură în Luca 15, arată cum îi

primește Dumnezeu și cum era bucurie în primirea lor, pe care cei care se socoteau singuri oameni dreți nu puteau să-o înțeleagă și la care ei nu vroiau să participe.

Cuvintele acestea sînt foarte semnificative: „Nu voia să intre în casa”. Cînd Domnul nostru era pe pămînt, predicînd încredințarea, ei n-au vrut să intre în ea și au împiedicat și pe cei care ar fi vrut. Și după ce El a înviat, alte chemări le-au fost făcute, mereu și mereu, dar cea mai mare parte dintre ele fără rezultat: ei n-au vrut să intre înăuntru. Și nu sînt și acum astfel de oameni care se socotesc singuri oameni dreți, continuîndu-și ritualurile lor religioase, dar neînțelegînd și neavînd inimă pentru felul în care Dumnezeu primește pe păcătoși, în harul Său, sau cum restaurează El pe un copil al Său după rătăcirea pe căi străine? Dumnezeu să le deschidă ochii, să-și vadă trista lor înșelare.

Pilda administratorului necredincios

Luca 16.1-13

Dintre toate pildele, îndeosebi aceasta a fost socotită mai dificilă în interpretare, din cauza aparentei laude a unei purtări necinstite. Dar sperăm că o cercetare cu grijă a amănuntelor ei ne va face să înălțăm în mare măsură dificultatea și ne va ajuta să ajungem la gîndul pe care ea vrea să-l exprime.

În general, omul este un administrator al lui Dumnezeu, iar într-un sens mai restrîns Israel a fost administratorul lui Dumnezeu, deoarece lui i s-au dat Legea, făgăduințele, legămîntele, închinarea etc. Dar Israel a risipit bunurile care i s-au dat și a coborît la nivelul celorlalte națiuni. Și omul privit ca administrator s-a dovedit în întregime necredincios. El își folosește mintea, talentele, energia, relațiile (toate primite prin bunăvoința lui Dumnezeu), nu pentru a-L slăvi pe Dumnezeu, ci pentru păcat. Toată viața omului este întinată de păcat. În situația aceasta, omul își zice: „Să șap nu pot; să cersesc mi-e rusine”; nu vrea să ia locul unui pierdut, incapabil, păcătos, în totul dependent de Dumnezeu. Și atunci administratorul sacrifică prezentul în vederea viitorului. Cu bunurile stăpînului, el se poartă foarte darnic față de datornici, reduce datoria celor cu care vroia să se împrietenească pentru viitor.

Comportarea lui necinstită nu este privită cu ușurință; el este numit un administrator nedrept. Și nu necinstea, ci prudența lui a fost apreciată de stăpîn. Trebuie notat că, în pildă, nu Domnul este cel care găsește ceva bun în atitudinea administratorului nedrept, ci stăpînul — „un oarecare om bogat”. El a recunoscut că administratorul a acționat „cu înțelepciune” sau „prudent”, căutînd să-și facă prieteni pentru timpul cînd nu va mai fi în slujbă. Și într-adevăr, învățătura pildei este să sacrifici prezentul pentru asigurarea viitorului. În sensul acesta, „fiii veacului acestuia, față de generația lor, sînt mai înțelepți decît fiii luminii”.

Este o cursă pentru oameni să sacrifice viitorul pentru prezent. Viitorul trebuie să stăpînească și acțiunile noastre prezente. Nu putem umbla drept ca ucenicii ai Domnului Hristos, decît fiind

constienti de ceea ce va fi: privind nu inapoi, ci inainte, Intelegerea administratorului era ca privea la viitor. Sa folosim si noi toate, constienti ca toate apartin Domnului.

Este de observat ca Domnul da aici un nume deosebit de rau lucrurilor pe care omul le doreste foarte mult: banii, proprietatea sunt numite „mamona nedreptatii” (bogatii nedrepte). Apostolul Pavel socotea tot ce are pret inaintea oamenilor, chiar si lucrurile religioase, ca pe un gunoi. Cine ar putea spune ca a lepada gunoiul ar fi un mare sacrificiu? In cazul apostolului era o intelegere cereasca, al carei izvor era dragostea lui pentru Hristos, Cel care l-a iubit mai intii pe el.

Dar se poate ca lucrurile care tin in sclavie pe oameni sa fie schimbate, castigand bogatii pentru cer. Domnul explica pilda aceasta, spunind: „Faceti-va prieteni cu ajutorul bogatiilor nedrepte (mamonei nedreptatii), pentru ca atunci cind veti termina cu toate, sa fiti primiti in corturile vesnice”. O alta dificultate ni se prezinta cu privire la acesti „ei” (prieteni) despre care se spune aici. Dar s-a observat de multi ca un obicei al evanghelistului Luca de a folosi unele cuvinte sau expresii in felul acesta, in care sensul este pasiv sau impersonal. Numai Dumnezeu primeste in ceruri, nimeni nu are dreptul sa primeasca acolo. Este acelasi fel de a prezenta lucrurile cind ni se spune: „stringeti-va comori in cer” sau „cel care da saracului imprumuta pe Dumnezeu” etc. Unii interpreteaza „sa va primeasca” in sensul de intimpinare, ilustrind in corturile vesnice o stare constienta a celor credinciosi. Apoi urmeaza precizarea ca cine este credincios sau necredincios in lucrurile mici, va fi tot asa si in lucrurile mari. Lucrurile mici pun deseori la proba situatia noastra reala. Si „daca n-ati fost credinciosi in bogatiile nedrepte, cine va va incredinta adevaratele bogatii?” Adica cine va incredinta unui crestin o misiune spirituala, cind el nu a fost credincios in lucrurile materiale? Astfel, supraveghetorul „trebuie sa aiba o buna marturie din partea celor de afara” (1 Timotei 3.7).

„Si daca n-ati fost credinciosi in ce este al altuia, cine va va da ce este al vostru?” Fiind credinciosi, se presupune ca n-am avea posesiuni pamintesti (ci numai le-am mentine ca niste administratori) si de aceea bunurile acestea sunt numite „bunurile altuia”. Si daca nu sintem credinciosi in lucrurile acestea temporare, nu putem intelege nici lucrurile ceresti, care ne apartin. Toata viata crestina in sensul Scripturii este, aici pe pamint, o lucrare pentru un Altul, adica pentru Hristos. Crestinul trebuie sa priveasca timpul, banii, abilitatile, proprietatea ca bunuri ale Stapanului sau si datoria lui este sa slujeasca Stapanului cu credinciosie. De fapt ar trebui sa fie usor sa fii generos cu bunurile altuia. Socoteste bunurile tale ca fiind ale lui Hristos si atunci vei primi lumina de a le administra in mod intept. Si este de observat ca cine urmareste sa fie bogat nu poate sluji lui Hristos.

Pilda este rezumata prin imposibilitatea de a sluji si lui Dumnezeu si lui Mamona. De aceea sa folosim ce avem, nu cautind avantaje de moment in lumea aceasta, ci adunind comori in ceruri, unde nu le maninca molia si nu le roade rugina.

Se vede de asemenea ca pilda aceasta nu este adresata celor necredinciosi, ci ea a fost adresata ucenicilor, fiind o chemare la credinciosie si devotament — urmind intr-adevar exemplul Aceluia care S-a golit de Sine insusi si a devenit sarac, pentru ca prin saracia Lui, noi sa fim imbogatiti. Ce semanam, aceea vom si secera (2 Corinteni 9.6) si s-ar putea ca unii dintre noi sa nu avem aici masura de binecuvantari ceresti care ar fi in mod natural partea noastra, pentru ca nu am fi buni administratori in lucrurile pamintesti. Nu avem „ce este al nostru” pentru ca nu folosim cum ar vrea

Dumnezeu lucrurile incredintate in grija noastra ca administratori. Domnul sa ne faca sa-I fim mai credinciosi, cheltuind si cheltuindu-ne pe noi insine pentru El.

Pilda bogatului si Lazar

Luca 16.19-31

Pilda aceasta a fost discutata mai mult decit altele. Unii au socotit ca n-ar fi o pilda, ci o istorisire adevarata. Ea este insa o pilda cu privire la cei care si-au pecetluit soarta, lepadand pe Domnul Hristos.

Care sa-i fie intelesul? Nu se spune deloc despre bogat ca ar fi fost un om rau, si nici despre Lazar ca ar fi fost un om drept. Unul este un om bogat care se imbraca asemenea unui imparat si traia bine; inima lui era aici pe pamint, unde-i era si comoara, iar Dumnezeu nu era prezent in viata lui. Celalalt era un cersetor aparent lipsit de ajutor, caci fusese „aruncat” la poarta bogatului si era plin de bube, pe care i le lingeau ciinii. Ar fi dorit el sa fie hranit cu farimiturile care cadeau de la masa bogatului, dar ce ar fi vrut el nu i se dadea, nu se spune ca bogatul ar fi avut grija in vreun fel de nevoile lui. Saracia cumplita si boala lui Lazar nu-l faceau un om drept, si tot asa averea omului bogat nu-l facea numaidecit pacatos.

Lazar este numele grecesc pentru Eleazar si inseamna „cel pe care Dumnezeu l-a ajutat”.

Desi cele de mai sus arata clar ca bogatul nu-l iubea pe saracul cersetor „ca pe sine insusi” asa cum cerea Legea, totusi in conversatia dintre bogat si Avraam, nu este invinuit ca ar fi calcat Legea, ci simplu, ca el a primit in viata cele bune iar acum este in chinuri, iar cel care primise cele rele, acum este mingiit. De aici unii au incercat sa scoata un fel de doctrina a unei viitoare „compensari” pentru cei care sint saraci si cu totul lipsiti in viata aceasta, desi nu exista o astfel de doctrina in Scriptura.

Sint multe texte in Scriptura care ne pun inainte clar temeiurile pe care stau viitoarea fericire sau nenorocire a oamenilor. „Cine va crede va fi mintuit si cine nu va crede va fi condamnat”. „Toti cei din morminte vor auzi glasul Lui si vor iesi din ele: cei care au practicat binele, pentru invierea vietii, iar cei care au facut raul, pentru invierea judecatii” (Ioan 5.28,29). De asemenea citim in Apocalipsa 20 ca cei morti necredinciosi vor fi judecati dupa cele scrise in carti, dupa faptele lor. Atunci pacatele lor vor fi aduse la lumina inaintea marelui scaun de domnie alb. Aceasta nu se spune in pilda; si nu Avraam este Judecatorul.

Este clar ca aceasta pilda nu intentioneaza sa ne invete temeiurile destinului nostru vesnic. Ea ne invata ca bogatiile nu vor mai fi vazute ca o binecuvintare sigura a lui Dumnezeu, nici saracia ca lipsa de binecuvintare; caci omul bogat s-a dus intr-un loc de chin si cel sarac intr-un loc de

binecuvintare.

Dar cineva poate intreba: Era nevoie de o pilda care sa ne invete acest lucru? Da, caci daca privim in Vechiul Testament aflam multe in legatura cu binecuvantarile pamintesti. „El are in casa bogatie si belsug" (Psalmul 112.3). Si psalmistul nu vazuse niciodata pe urmasii celui drept cersindu-si piinea. Prosperitatea, belsugul erau deci o dovada a favorii lui Dumnezeu. Cind Domnul Isus a spus ca era mai usor pentru o camila sa intre prin urechea acului, decit un bogat sa intre in imparatie, chiar si ucenicii au ramas mirati si L-au intrebat: „Atunci cine poate fi mintuit?"

Era un lucru nou atunci pentru un om bogat sa priveasca la bogatiile lui ca la o piedica, si nu ca la un ajutor sau o binecuvantare necesara. Acel tinar care tinuse Legea, despre care se spune ca „Isus l-a privit si l-a iubit", cind i s-a spus sa vinda tot ce avea si sa dea la saraci si dupa aceea sa vina sa-L urmeze pe Hristos, a plecat plin de intristare pentru ca avea mari bogatii.

Aceasta de asemenea se armonizeaza cu instiintarile care sint atit de des date celor bogati. „Vai de voi, bogatilor, pentru ca voi v-ati primit mingeri!" (Luca 6.24). „Si voi, bogatilor, plingeti si strigati din cauza nenorocirilor care vin peste voi!... V-ati strins comori in zilele din urma! (Iacov 5.1-3). „Porunceste celor bogati in veacul de acum sa nu se ingimfe si sa nu-si puna increderea in nesiguranta bogatiilor, ci in Dumnezeu, care ne da toate din belsug, ca sa ne bucuram de ele" (1 Timotei 6.17).

Atunci desigur era o lectie importanta care trebuia invatata, ca bogatiile nu mai erau o indicatie ca cei care le aveau erau in mod special sub binecuvintarea lui Dumnezeu, gind care era corect in dispensatia dinainte. Acum celor saraci li se vesteste evanghelia, iar cei bogati sint lasati cu miinile goale. Da, si omul bogat poate (ca in pilda bogatului fara minte) sa fie chemat deodata sa paraseasca bogatiile lui. Si, asa cum este cazul aici, el poate ajunge in chin in starea viitoare. Se poate inchipui un caz mai trist ca un bogat, un om moral, mindru cu bogatiile lui si increzindu-se in moralitatea lui, sa fie chemat deodata intr-un loc de chin?

Pilda ne invata clar despre starea viitoare. Bogatul a murit, a fost ingropat si in locuinta mortilor (in Hades) si-a ridicat ochii. Desi murise si fusese ingropat, el inca traia, recunostea, isi aducea aminte, simtea, dorea, vorbea. Este viata dupa moarte pentru cei mintuiti, dar este si o existenta dupa moarte pentru cei care vor fi in chinuri. Dincolo de mormint avem lucrurile in adevarata lor lumina. Dupa moarte, bogatul n-a incetat sa existe: era in chinuri, desi trupul lui era in mormint si avea parte de chinuri inainte de judecata finala care asteapta pe cei necredinciosi.

O mare prapastie era de asemenea statornicita, incit nimeni nu putea trece de la Avraam la omul bogat. Desi cu trupul in mormint, bogatul cere apa, dar nu primeste nici un ajutor, nici chiar favoarea degetului muiat in apa, ca sa-i racoreasca limba uscata de vapaia in care se afla. Cit de inspaimintator! Desigur, o astfel de imagine nu este lasata de Domnul Isus ca sa infricoseze sentimentele cititorului. Trebuie stiut insa clar ca precizarea locului nostru vesnic este facuta aici pe pamint si realizata imediat dupa moarte.

Pilda aceasta ne descopera un fapt, ca este un loc de chin vesnic pentru cel rau, tot asa cum este un loc de binecuvantare vesnica pentru cel rascumparat. „Sinul lui Avraam" era o figura potrivita

gindurilor evreiesti pentru cel mai bun loc din lume. Si nu este nici o posibilitate de a trece dintr-un loc

In altul, asa cum universalistii ar vrea sa invete. De ar tine seama oamenii de instiintarile acestei revelatii si ar primi harul care le este oferit acum fara nici o plata si in felul acesta sa scape de minia care va veni!

Este aici si o alta lectie. Cind bogatul aude ca soarta lui este pecetluita, ajunge nelinistit pentru cei cinci frati ai sai, dorind ca ei sa fie instiintati ca nu cumva sa vina si ei in locul de chin. Cind traia pe pamint, el le daduse un exemplu rau de nesocotire a lui Dumnezeu. N-ar vrea Avraam sa trimita pe Lazar in casa tatalui sau cu o instiintare solemna? Sigur ca ei vor asculta pe unul care a inviat dintre cei morti.

Avraam raspunde ca aceasta ar fi fara folos. „Daca nu asculta pe Moise si pe Proroci, nu vor fi induplecati nici chiar daca ar invia cineva dintre cei morti”. Si hotarit, Avraam avea dreptate. Ginditi-va numai daca ar aparea un astfel de om pe pamint, cine l-ar crede ca intr-adevar ar veni dintre cei morti? Toti ar spune ca este un inselator.

Fariseii nu urmau Legea si Prorociei, asa ca nu erau mai buni decit fratii bogatului. Ei marturiseau ca exista viata viitoare si judecata, totusi urmareau sa fie bogati pe acest pamint, la fel ca cel bogat din pilda.

Este aratat apoi un alt principiu. Fie ca era vorba de Moise sau de proroci, oamenii erau chemati sa asculte doar de Cuvintul lui Dumnezeu. Si nu exista convingeri temeinice decit cele date de acest Cuvint. Moise si prorocii erau cei trimisi si daca oamenii nu vor sa primeasca ce le spune Dumnezeu prin ei, nu este alta nadejde pentru oameni. Chiar marturia invierii Domnului Isus insusi a intimpinat aceeasi necredinta ca cea care se aratase in timpul cind traia pe pamint. Iar daca Lazar din Betania a fost inviat, mai-marii preotilor in loc sa recunoasca in faptul acesta puterea lui Isus, cautau sa-l omoare si pe Lazar si pe Domnul Isus. Domnul spunea iudeilor care pretindeau ca se incred in Moise: „Daca ati crede pe Moise, M-ati crede si pe Mine, pentru ca el a scris despre Mine” (Ioan 5.46). Si nu exista mingiire in lumea cealalta, daca marturia Cuvintului nu-si face lucrarea in constiinta omului in lumea aceasta. Atitudinea fata de Dumnezeu si fata de Cuvintul Sau in viata aceasta nu poate fi schimbata dincolo de mormint.

Vedem astfel cit de plina de invataminte este pilda aceasta. Cit de mare este schimbarea care are loc dintr-o viata inlesnita si plina de lux pe acest pamint, intr-un chin vesnic — in timp ce cel sarac in viata aceasta poate intra in bucuria vesniciei! Unii spun ca acesta este doar un fel de a vorbi. Si daca ar fi asa, pentru ce este felul acesta de a vorbi? Pentru ca va fi viata dupa moarte, atit pentru cel drept, cit si pentru cel rau. Acolo soarta lor va fi pecetluita, si pecetluita pentru vesnicie. In loc sa critice si sa puna intrebari, oamenii mai bine ar tine seama de instiintari si s-ar increde in harul lui Dumnezeu, atit de simplu vestit astazi, si atunci in mod sigur se vor gasi alaturi de cei care au crezut pe Moise si pe proroci, pe Domnul Isus insusi si pe cei pe care El i-a trimis. Dar daca intorc spatele unui astfel de har, chiar daca este vestit de un om cu totul neinsemnat, sa fie siguri ca daca staruie in aceasta neprimire, situatia lor devine cu totul fara nadejde, caci ei n-ar crede chiar daca ar invia

cineva dintre cei morti. Cind Cuvintul lui Dumnezeu este lepadat, nu mai exista nadejde pentru vesnicie.

Pilda judecatorului nedrept

Luca 18.2-8

Contextul ne spune ca pilda aceasta a fost data cu intentia de a arata ca trebuie sa te rogi neincetat si sa nu obosesti. Si aceasta este o lectie importanta, caci este o semnificatie deosebita in cuvantul acesta: totdeauna. Cineva se poate ruga si poate fi in pace cind lucrurile se desfasoara linistit si usor, dar poate fi cu totul nelinistit cind se ivesc neazuri — atunci cade de oboseala. Altii sint prea inclinati sa neglijeze rugaciunea cind toate par linistite, usoare; ei devin indiferenti si nepasatori, dar sint treziti sa se roage atunci cind apar neazuri. Pilda aceasta a fost spusca ca sa ne rugam totdeauna si sa nu obosim.

Pilda se remarca prin contrast, si nu prin exemplu. Un judecator nedrept, unul care nu se teme de Dumnezeu si nu respecta pe aproapele sau va asculta pe o vaduva saraca, numai sa nu mai fie deranjat de cererile ei repetate. Si apoi vine concluzia: daca un judecator nedrept poate fi in felul acesta miscat, de ce n-am astepta sa fim ascultati de un Dumnezeu drept si plin de indurare? El va razbuna pe ai Sai in curind, desi zboveste fata de ei.

Dar cine sint cei „alesi”? Israel a fost din vechime poporul ales al lui Dumnezeu (Isaia 44.1), apoi sint cei alesii ai lui Dumnezeu pentru viata vesnica, asa cum este aratat clar in Romani 8, Coloseni 3.12, 2 Timotei 2.10, Tit 1.1. Si aceasta face contrastul si mai puternic. Nu era nici o legatura de rudenie intre vaduva si judecatorul nedrept, si totusi ea a obtinut ce a cerut. Dar Dumnezeu a ales pe cei ai Sai, i-a adus intr-o relatie deosebita cu Sine insusi; cu cit mai mult atunci nu va auzi El si nu va raspunde El la strigatele lor? In Romani 8 apostolul intreaba: „Cine ne va desparti pe noi de dragostea lui Hristos? Neaz, sau strimtorare, sau prigonire, sau foamete, sau lipsa de imbracaminte, sau primejdie, sau sabie?... In toate acestea, noi sintem mai mult decit biruitori prin Acela care ne-a iubit”. Nimic nu ne poate desparti de dragostea lui Dumnezeu. Deci intelegem ca Dumnezeu iubeste pe cei pe care i-a ales si El va raspunde celor pe care-i iubeste si le va rasplati, Rabdarea” la timpul sau.

Nu ne indoim totusi ca „cei alesii” din pilda se refera in primul rind la Israel, la care se refera si cuvintele care urmeaza: „Cind va veni Fiul Omului, va gasi El oare credinta pe pamint?” Aici, Domnul nostru Se refera la poporul Sau pamintesc; biserica va fi rapita, dar poporul Sau ales va fi inca pe pamint. Ii va gasi El aratind credinta in Dumnezeul lor si ii va gasi in pace? Sau mai degraba ei vor plinge in neazurile lor, atunci cind Mesia Se va arata? Multe texte arata incercarile prin care va trece poporul lui Dumnezeu in acel timp (Zaharia 12.10) si numai cei care prin credinta vor primi un duh de rugaciune potrivit invataturii pildei acesteia vor fi in pace. Cita putere vor avea atunci cuvintele acestea: „Nu va razbuna Dumnezeu pe alesii Sai care striga zi si noapte catre El?”

„Pina cind, Doamne?" va fi imul din strigatele lor amare (Psalmul 74.10). Desi El zaboveste, „ii va razbuna indata." Desi judecati aspre asteapta pe cei necredinciosi din Israel, ramasita credincioasa lui Dumnezeu va fi ascultata si razbunata.

Si tot atit de sigur El ne asculta si pe noi. Pilda vorbeste despre o vaduva si in Orient nimeni nu era mai fara nadejde si mai lipsit ca o vaduva. Aceasta ne aminteste un cuvint al Domnului: „Vor veni zile cind Mirele va fi luat de la ei si atunci vor posti" (Matei 9.15). Ea are de asemenea un acuzator si tot asa noi avem un potrivnic viclean si periculos. De aceea sa ne rugam totdeauna si sa nu ne lasam, caci avem de partea noastra pe Cel care ne scoate din toate necazurile noastre si care este mai grabnic sa ne raspunda decit sintem noi sa-l cerem si care ne indeamna sa ne deschidem larg gura, ca El sa ne-o umple.

Pilda vamesului si fariseului

Luca 18.10-14

Ni se spune cu ce ocazie s-a dat pilda aceasta. Ea s-a spus „pentru unii care se incredeau in ei insisi ca sint drepti si dispretuiau pe ceilalti."

Rugaciunea fariseului este plina de „eu". Spune ce are el si ce a facut el. Ii multimea lui Dumnezeu, este adevarat; dar nici un cuvint despre ce a facut Dumnezeu pentru el. Intr-adevar, nici un cuvint ca ar fi simtit nevoia ca Dumnezeu sa faca vreun lucru pentru el. Nu, el se ruga „in sine" (sau: catre sine).

Vamesul, dimpotriva, nu avea nici un cuvint de spus in favoarea sa; el simtea ce era. Sta deoparte, nu era vrednic nici sa priveasca spre cer, ci se batea in piept, marturisind ca era un pacatos si cerea indurare.

Rezultatul a fost ca mai degraba vamesul s-a dus acasa indreptatit, decit fariseul. Invatatura nu este in primul rind calea mintuirii, totusi cel pacatos si-a luat adevaratul lui loc si s-a dus acasa indreptatit. Fiind vorba de cei care se justifica pe ei insisi si dispretuiesc pe altii, Domnul Isus spune drept incheiere: „Oricine se inalta va fi smerit; si oricine se smereste va fi inaltat." Acestea erau si sint si acum principiile imparatiei lui Dumnezeu. Amindoua starile sint portretizate viu atit in cel dintii Adam, care s-a inaltat pe sine insusi si a cazut, cit si in Domnul nostru, care S-a smerit pe Sine Insusi si a fost inaltat.

Un pacatos nu trebuie acum sa apeleze la Dumnezeu cu gindul ca sa-L miste si sa-L faca sa fie indurator. Dumnezeu vrea sa fie plin de indurare si a trimis pe slujitorii Sai, rugind pe oameni sa se impace cu Dumnezeu si sa primeasca o mintuire deplina si fara plata. De alta parte, rascumpararea a fost implinita si un crestin este adus intr-o aso-ciere foarte apropiata cu Hristos si este indemnat sa vina cu indrazneala la scaunul harului. Si el trebuie sa ia locul pe care Dumnezeu i l-a dat, ca un

fiu si ca un sfint, sa nu fie multumit sa se socoteasca mereu ca un „pacatos mizerabil”. Adevarat, el este ca un datornic fata de indurarea aratata lui in tot timpul vietii lui si nicidecum el nu poate vorbi ca fariseul despre faptele lui. „Desi nu sint nimic” este adevaratul limbaj al unui crestin; si el are ca exemplu pe Hristos, care S-a smerit si S-a dezbracat pe Sine insusi, iar acum este inaltat in maretia cerurilor (Filipeni 2.5-11).

Cit de dornici sintem dupa o buna reputatie! Hotarit, multi dintre noi trebuie inca sa asteptam sa ne socotim pe noi insine ca nimic si sa ne smerim. Dar cel care se smereste va fi inaltat.

Pilda viticultorilor

Matei 21.33-45; Marcu 12.1-12; Luca 20.9-19

Cuvintele Domnului ne dau si interpretarea pildei acesteia: „Imparatia lui Dumnezeu va fi luata de la voi (iudei) si va fi data unui popor care va aduce roadele cuvenite”. Acesta a fost rezultatul, dupa nereusita repetata a obtinerii de roade de la viticultori si dupa ce in final, cu toata indelunga rabdare a stapinului, ei s-au aratat razvratiti pe fata si ucigasi.

Imaginea este luata din Orient, unde oamenii de obicei nu platesc in bani inchirierea pamintului, ci in roade — un anumit procent din ce da pamintul, potrivit naturii solului si altor conditii. In unele cazuri se putea plati si in bani, asa cum citim in Cantarea Cantarilor 8.11: „Solomon avea o vie la Baal-Hamon; a incredintat via unor pazitori si fiecare trebuia sa aduca pentru rodul ei o mie de arginti.” Si versetul 12 pare sa arate proportia care trebuia sa fie pentru cel care lucreaza si pentru cel care este stapin. „Via mea, care este a mea, este inaintea mea. Cei o mie de arginti sa fie ai tai, Solomon, si doua sute fie celor ce pazesc rodul.” Ar fi fost ca in pilda noastra, atunci cind proprietarul pune la dispozitie via, teascul, turnul si toate, in afara de munca. Dar cind terenurile arabile sint arendate in Orient, un procent mai mic decit acesta este platit pentru chirie, muncitorii trebuind sa caute saminta, unelte etc. si sa munceasca; in acest caz urma sa se plateasca a zecea parte din produse.

Situatia unui proprietar care pune la dispozitie toate lucrurile si care pretinde cea mai mare parte din produse se aplica la ceea ce Dumnezeu a facut pentru Israel. El i-a luat ca pe niste aramei gata sa piara (Deuteronom 26.5), a facut totul pentru ei si apoi era normal sa primeasca roade.

Citim ca „dupa ce au auzit pildele Lui, preotii cei mai de seama si fariseii au inteles ca Isus vorbea despre ei.” Nu se putea sa nu inteleaga aplicarea pildei acesteia, deoarece ei citisera in prorocul Isaia 5.1,2: „Voi canta Preaiubitului meu cantarea Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o vie, pe un deal foarte roditor. I-a sapat pamintul, I-a curatit de pietre si a sadit in el vitele cele mai alese. A zidit un turn in mijlocul ei si a sapat si un teasc; astepta sa-i faca struguri buni, dar a facut struguri salbatici.”

Cuvintele acestea sînt foarte miscatoare: „Ce aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri salbatici, cînd Eu mă așteptam să producă struguri buni?” Nu mai era îndreptare; gardul era rupt, zidurile darimate și via parasilă. Nu putea să fie vreă greșeală din partea aceluia care era stăpînul viei. „Via Domnului Ostirilor era casa lui Israel și bărbații lui Iuda sînt planta plăcerii Lui.

El Se aștepta la judecătăt și iată, sînge varsat; la dreptate și, iată, strigate de apăsare!"

În zilele cînd Domnul Isus era pe pămînt, Israel nu avea decît să privească înapoi și să vadă că prorocia această se împlinise. Israel nu era în acel timp o vie înfloritoare, nici o vie plină de roade; fusese așa altădată, cel puțin într-o anumită măsură. Acum ei aveau să audă că pedeapsa îi amenință. Ei se purtasera rău cu prorocii lui Dumnezeu, i-au ucis cu pietre pe cei trimisi, iar acum Fiul era prezent înaintea lor. Cum se vor purta cu El? El a fost piatra care avea să devină capul unghiului, dar pe care zidarii aveau să-o lepede. El era piatra de care ei s-au împiedicat și au căzut, cînd El era printre ei în har; cînd va veni însă în judecătăt, cei care L-au lepadat vor fi sfărîmați.

Dar deși capeteniile lui Israel au înțeles că Domnul vorbea despre ei și deși văzuseră prorocia lui Isaia împlinită chiar în mijlocul lor, totuși toate acestea n-au avut urmări asupra lor. Ei cautau mereu să pună mina pe El, dar se temeau de popor, în felul acesta ei arătau cit de dreaptă este pilda, Împărăția lui Dumnezeu (nu a cerurilor, căci ei n-o aveau) avea să fie luată de la ei și „dată unui neam care va aduce roadele cuvenite".

Cit de caracteristică este expresia această: „să punem stăpînire pe moștenirea lui", „moștenirea va fi a noastră"! Da, omul — și în cazul acesta omul religios — dorește să înlătore orice control al lui Dumnezeu, să pună mina pe stăpînire și să-și urmeze liber căile lui stricte. Omorarea lui Hristos este culmea păcatului omului: firea omului s-a dovedit fără nădejde de rea.

O lecție folositoare putem învăța din pilda această. Dumnezeu a întrebă ce ar mai fi putut face pentru Israel? Și nu am putea întrebă și noi: ce ar fi putut face mai mult pentru Biserica Sa? Cînd privim la ce era la început și la ce este încă în gîndul lui Dumnezeu — „stîlpul și temelial adevărului", „trupul lui Hristos", „un singur trup", „casa Lui" etc. — și vedem starea ei de ruină și de stricăciune, nu putem decît să ne întristăm, să ne smerim, că Hristos va trebui să spună către cea care poartă numele de Biserica Sa: „Dar, fiindcă ești caldicel, nici rece, nici în clocot, te voi varsa din gura Mea".

Pilda cinei celei mari

Luca 14.16-24

Pilda această este foarte asemănătoare cu cea a nuntii fiului de împărat din Matei 22. Însă pilda din Matei 22 a fost rostită de Domnul Hristos în templu, înaintea marilor preoți și a batrinilor, cînd capeteniile lui Israel caută să-L omoare. Iar pilda din Luca a fost dată în casa unei capetenii dintre

farisei, inaintea ultimei Sale calatorii spre Ierusalim.

Invatatura in amindoua ocaziile este aceeasi, desi unele amanunte difera.

In Matei era „un imparat”, in Luca „un om oarecare”. In Matei era nunta fiului de imparat, in Luca este o cina mare.

Dumnezeu a pregatit cu un pret foarte mare o masa bogata pentru pacatosi si ii invita la masa Lui, sa poata fi in legatura personala cu El. Evanghelia este o chemare la nunta. Bucuria reala este roada Duhului Sfint, cunoscuta de cel care sta la masa cu Tatal si impartaseste aceleasi lucruri care Il satisfac pe fericitul Dumnezeu.

Prin evanghelie ni se spune: toate sint gata! Din fire nu intelegem ca sintem incapabili de a contribui cu ceva la mintuirea noastra. Cel chemat la masa nu trebuie sa aduca daruri lui Dumnezeu, ci el urmeaza sa primeasca daruri de la Dumnezeu. Daca as gindi ca trebuie sa implinesc unele cerinte, in afara credintei in Hristos, ca sa pot sta in prezenta lui Dumnezeu, as nesocoti harul Sau. El m-a chemat fara sa astepte sa gaseasca ceva vrednic in mine; El stia cit de nevrednic eram, inainte de a ma fi chemat.

Iudeii invitati la cina s-au scuzat cu lucruri care nu erau rele in ele inele, insa care dovedeau ca singura lor preocupare era pentru interesele lor marunte si nu aveau timp si inima pentru Dumnezeu. Ei traiau numai pentru prezent si toti s-au scuzat ca nu pot veni. Unul se duce la cimp — la bucata lui de pamint. Un altul, la afacerile lui — cei cinci perechi de boi. Dar se putea sa cumpere cineva boi fara sa-i fi incercat mai intii? Iar un al treilea abia s-a casatorit. Toate erau lucruri cu totul naturale, care n-ar fi trebuit sa-i impiedice sa vina la masa; ei insa „au inceput sa se scuze.”

Glasul lui Dumnezeu nu mai atinge nici o coarda a inimii omenesti. Lucrurile dumnezeiesti si curate nu plac inimii omenesti, dar lucrurile murdare si pacatoase il atrag pe om. In Romani 3.11 ni se spune ca nu este nici unul care sa-L caute pe Dumnezeu, nici unul macar. Fiind sub stapinirea pacatului, toata fiinta omului este indreptata numai spre rau, chiar cind aparent ar face lucruri normale, la locul lor. Totul este stricat in om, inclusiv vointa lui. „Invatatura vointei libere intareste pretentia omului natural ca n-ar fi in intregime pierdut. Toti cei care n-au fost convinsi adinc de pacat, toti cei a caror convingere este intemeiata pe pacate mari, exterioare, cred mai mult sau mai putin in vointa libera” (J.N.D.). Ca sa aiba vointa libera, omul ar trebui sa fie neutru fata de bine si fata de rau; dar el este pacatos, este deja inclinat spre pacat. De aceea este nevoie ca prin experiente amare sa invatam totala noastra stricaciune inaintea lui Dumnezeu. Iar crucea lui Hristos spune ca omul nu-L vrea pe Dumnezeu, nici chiar atunci cind El vine la om in har.

Dumnezeu insa nu ramine strain fata de starea noastra decazuta, El este activ si pune toate in miscare ca oamenii sa-L cunoasca pe Hristos, sa vina la ospat. El ia initiativa si El continua lucrarea de mintuire, caci omul niciodata nu s-ar indrepta spre Dumnezeu, daca ar fi lasat la propriile lui inclinatii sau capacitati. Este nevoie de o lucrare deosebita a lui Dumnezeu, este indeosebi misiunea Duhului Sfint, „robul” din pilda, care se duce sa invite pe oameni la masa.

In Luca nu avem purtarea plina de rautate fata de cei trimisi sa-i invite la masa, nici pedepsirea celor ce i-au tratat rau, nici arderea cetatilor lor, ca in Matei. Fiul Imparatului din Matei este in mod clar Mesia, iar refuzul de a veni la nunta este lepadarea Mesiei. De alta parte, invitatia in Luca merge si mai departe, a doua chemare fiind pe strazile cetatii, sa adune pe saraci, pe schilozi, pe orbi si pe schiopi. A treia chemare este la drumuri si la garduri, aceasta fiind evanghelia indreptata spre cei dintre neamuri. In Luca nu exista oaspetele fara haina de nunta, care pare sa confirme gindul ca aceasta haina era daruita de imparatul care daduse masa. Haina de nunta este insasi Persoana Domnului Hristos: numai imbracati in El ne putem prezenta si putem fi acceptati inaintea lui Dumnezeu.

Invatatura in amindoua evangheliile este asemanatoare. Cineva spusese Domnului Isus: „Ferice de acela care va minca piine in imparatia lui Dumnezeu” (Luca 14.15). Dar El le-a spus despre o masa chiar de pe acum, in prezent. Dumnezeu a facut o sarbatoare a harului si slujitorii Sai inca invita pe pacatosi. Cina cea mare de asemenea poate fi privita ca o sarbatoare ce se continua, caci nu citim ca s-ar fi terminat.

Cit de mult trebuie sa ne bucare si aceste cuvinte: o cina „mare"! Este intr-adevar fara limite cu privire la provizii, fara limite in ce priveste invitatia. Cuvintul indreptat spre slujitori este: „Siliti-i sa intre, ca sa mi se umple casa!" Dumnezeu urmareste un scop si mai inalt decit mintuirea noastra: sa-L slaveasca pe Domnul Hristos, sa I se umple casa. Vor fi numai citiva care sa-L satisfaca pe El, care a platit un astfel de pret de rascumparare, moartea Sa pe cruce? Nu! Casa Lui trebuie sa fie umpluta. Vestiti lucrul acesta in departari, la timp si ne la timp, strigati: Veniti, caci toate sint gata!

Pilda minelor

Luca 19.12-27

Contextul acestei pilde ne spune de ce a rostit-o Domnul Isus: pentru ca erau aproape de Ierusalim si pentru ca ei gindeau ca imparatia lui Dumnezeu se va arata indata. Hristos este „omul de neam ales" care asteapta sa vina timpul cind isi va primi imparatia. Aceasta nu trebuie confundata cu nadejdea venirii Domnului nostru ca sa rapeasca Adunarea. Pilda se refera la imparatie si este in legatura cu Ierusalimul, fapt care va avea loc dupa ce sfintii vor fi rapiti de Domnul in vazduh. Este totusi demn de notat ca pilda reprezinta pe aceleasi persoane care au primit „mine" cind Domnul a plecat si care vor fi in viata cind El Se intoarce si ii cheama pe acesti robi sa-si dea socoteala de administratia lor, desi veacuri s-au dus intre plecarea Sa si venirea Sa din nou. Toti trebuie sa fie credinciosi in timp ce asteapta venirea Sa din nou si toti trebuie sa dea o socoteala. O „mina" este o saizecea parte dintr-un talant, aproximativ 600 grame sau salariul mediu pe 3 luni. Aici, „mina" este o moneda. Fara indoiala, fiecare a fost izbit de asemanarea dintre pilda aceasta si cea a talantilor din Matei 24. Deosebirea importanta este ca acolo fiecare a primit cite o suma diferita, unul zece talanti, altul cinci, un altul un talant, in timp ce aici toti au primit aceeasi suma, o mina. Aplicarea ei pentru noi nu este numai pentru darurile speciale primite, ci si pentru simpla credinciosie in marturia

crestina. Nu este vorba de daruri naturale, ci de lucrarea Duhului Sfint pentru a da marturie. Aici persoanele sint descrise ca robi, asa cum in multe alte locuri cei care marturisesc a fi robi sint socotiti asa cum pretind si devin raspunzatori potrivit cu numele pe care-l poarta. Matei prezinta intelepciunea si suveranitatea Celui ce da talanti in mod diferit, potrivit aptitudinilor robilor Sai; Luca sublinieaza indeosebi raspunderea robilor, care au primit toti aceeasi suma. Se vorbeste si de o alta categorie de persoane: cetatenii. Acestia au trimis un mesaj dupa el, spunind: „Nu vrem ca omul acesta sa imparateasca peste noi.” Si despre acestia citim: „Cit despre acei vrajmasi ai mei, care n-au vrut sa imparateasc eu peste ei, aduceti-i incoace si taiati-i inaintea mea.” Acestia sint fara indoiala in primul rind iudeii, ei sint cetatenii din poporul Sau, desi felul lor dispretuitor de a vorbi este un fel al omului in general. Iudeii nu numai ca nu L-au primit pe Isus ca Imparat cind era in umilire pe pamint, dar nu L-au dorit nici cind era in slava si cind apostolul Petru si apoi Stefan ii indemnau sa-L primeasca. Dar ceilalti sint robi si doi dintre ei au folosit bine mina lor si, cind stapinul s-a intors, au primit o aprobare si o rasplata, potrivit cu cit au cistigat. Insa unul i-a dat inapoi mina si l-a invinuit cu obraznicie pe stapin. El infasurase mina „intr-un stergar”, in loc s-o puna in comert. Totusi il recunoaste pe stapin ca „domn”, deci era obligat sa faca ce putea mai bine pentru stapinul lui. Si chiar daca el gindea ca stapinul este un om aspru, nu era deloc mai putin raspunzator sa-si faca datoria, caci acela ii era stapinul. La urma, fiecaruia i se da o parte din slava imparatiei, potrivit lucrarii de rob. Tot ce am dobindit aici pe pamint in cunoasterea lui Dumnezeu, nu se pierde in lumea cealalta; dimpotriva, cu atit vom primi mai mult. Slava mostenirii ne este data potrivit lucrarii. Acum cu cit il cunosti mai bine, cu atit esti mai credincios in lucrarea Lui. Rasplatile — stapinirea peste cetati — arata desigur o legatura deosebita cu Israel, totusi ele ilustreaza in mod izbitor datoria noastra ca slujitori ai lui Hristos. Il numim Domn si Stapin — si asa este El. Si noi, ca slujitori ai Sai, avem obligatia de a-L sluji si a asculta de El. Ar trebui sa socotim ca un privilegiu cu totul deosebit sa facem vreo lucrare pentru un astfel de Domn, Caruia li datoram tot ce sintem si tot ce avem. Si aici este raspunderea noastra. O mina este data fiecaruia dintre noi, cu indemnul: „Pune-o in negot pina ma voi intoarce” (Expresia aceasta „a pune in negot” nu se mai gaseste in alta parte a Noului Testament). Foloseste ce daruri ai, nu pentru tine, ci pentru Stapinul tau. Rasplata ta va fi in viitor. Mina pe care robul necredincios o avea este data celui care a cistigat alte zece mine, fapt care ne dezvaluie principiul important ca celui care foloseste darurile Sale i se da mai mult, insa celui care nu le foloseste i se ia si ce avea. Cit de asemanator este lucrul acesta cu aceste cuvinte solemne: „Daca deci lumina care este in tine este intuneric, cit de mare trebuie sa fie intunericul acesta!” De am fi gasiti credinciosi in folosirea darurilor pe care Dumnezeu ni le-a incredintat! Aceasta va fi desigur pentru binele nostru, caci daca luam jugul Lui asupra noastra, vom gasi odihna pentru sufletele noastre. Si aceasta va fi pentru slava Sa. Ce bine ar fi ca fiecare sa foloseasca darurile pe care le are, in loc sa se tot plinga de lipsa vreunui dar, si sa-si aduca aminte de cuvintele: „Cine uda pe altii va fi el insusi udat.”